

8 PERSPEKTIV TERROR I MANCHESTER

BERLINGSKE
1. SEKTION ONSDAG 24. MAJ 2017

pe, og derfor foretager vi »en normalisering af volden.« Det betyder ikke en accept af volden, men det betyder, at vi har brug for noget at holde fast i, når vi fortæller historien.

Eller som den australske kommentator, Bernard Keane, kalder det: »et ritual«.

Han forudså efter terrorangrebet i marts i Westminster, hvordan reaktionen ville blive. Han talte om, hvordan politikerne ville udtrykke medfølelse, hvordan flagene ville gå på halv, hvordan medierne ville lede efter »the human touch«, og hvordan de politiske og religiøse fløje ville forsøge hver for sig at få noget ud af angrebet - og når alle så havde gennemlevet det pågældende ritual, ville de føle, at de havde udrettet noget, skrev han i online-magasinet Crikey.

Og han fik fuldstændig ret i sin forudsigelse. Det var, hvad der skete.

Flag på Facebook

Men hvad så med Manchester? Dagen derpå lyder det helt bimmelim at tale om at »normalisere« Manchester eller »ritualisere« Saffie Rose Roussos, en otteårig pige, som var et andet offer for galskaben. Hun var med sin mor og søster til koncerten med Ariana Grande, og mor og søster overlevede eksplosionen; Saffie gjorde ikke, skriver The Telegraph.

»Saffie var en smuk lille pige i hvert en betydningsfuld ordet. Alle elskede hende,« som inspektøren på hendes skole siger i en udtalelse.

Avisen bringer et billede, som er lige så knusende som det billede, som Evening Standard har på sin forside. Det er en pige, bare en lille pige. Eller se på det billede, som Berlingskes Uffe Taudal tog i går. Han interviewede to mødre, som havde været ved koncerten med deres døtre på ni og ti år - og det er svært at betragte de to spillepiger i deres allerbedste koncerttøj og så få det til at stemme overens med, at det var piger som dem, som selvmords-terroristen slog ihjel.

Så er det sjælestyrkende at se sig som dem, der siger, at »nu bliver det anderledes. De slog børn ihjel. Nu sker der noget«.

Eller det er bestyrkende at give et like til det konservative folketingsmedlem Rasmus Jarlov, som klager over, hvordan Facebook kammer over af føleri. Han var utålmodig efter at komme til at diskutere, hvordan »vi stopper det« i stedet for »at sætte flag på Facebook og synge Imagine«, som han skrev på Twitter.

Medieforskeren Roman Gerosimos fra Bournemouth University er endnu mere direkte end Jarlov. Efter terrorangrebet ved Westminster i marts klagede han i en artikel over, hvad han kaldte den »lavpandede debat om terror«, som i dag er endt i »postmodernistisk symbolisme«. Det hele er føleri, det hele er vi-vil-aldrig-glemme, det hele er »je suis«, og vi diskuterer ikke hverken årsagen til angrebene eller løsningsmuligheder.

Det er mediernes skyld, men det er i endnu højere grad magthavernes skyld, fordi de har skiftet fokus fra at forebygge angreb til udelukkende og uafbrudt at tale om at give befolkningen »evnen til at stå imod og til at komme videre i tilværelsen efter et terrorangreb«. Resultatet er, at vi »normaliserer terrorisme som en uundgåelig del af hverdagen«, eller - som borgmesteren i London for nylig udtrykte det - »nu engang en del af at bo i en storby.«

Er der noget, vi kan gøre?

Men som den anden side i debatten vil svare: Hvad er det helt konkret, at I vil gøre? Hvordan vil I helt konkret »stoppe det«?

En tidligere amerikansk efterretningsanalytiker, John Schindler, tweetede, at der reelt ikke var meget at gøre. Bombemanden var den 22-årige Salman Abedi, som er født og opvokset i Storbritannien, og som i forvejen var kendt af britisk politi og efterretningsvesen. »Og selvfølgelig var han det,« som han skriver, »for det er de næsten allesammen.« Men det kræver 24 mand at overvåge en enkelt mistænkt

10-årige Katie Walton var til Ariana Grande-koncerten i Manchester Arena. Det var blandt andet piger som hende, der blev ofre for selvmordsterroristen, og tanken om, at terroristerne nu går efter børn, gør os ekstra rasende. Men skal man tro forskningen, vil også dette raseri fordampe relativt hurtigt. Terroren er blevet »hverdag«. Foto: Nigel Roddis

TERRORFRYGT

Bekymring for danske kulturarrangemeter

Danmark står i de kommende måneder over for adskillige kulturelle arrangementer, herunder festivaler, hvor særligt Distortion og Roskilde Festival vækker bekymring.

Den bekymring forstår Jan Jarlbæk, der er sikkerhedsekspert og tidligere efterforsker hos Rigspolitiets Rejsehold og Europol, udmærket.

»Når Roskilde Festival starter, har du jo det her rend af unge mennesker, der skal score sig den bedste plads. Det vil være et oplagt mål for terror,« siger han.

Et af de forestående arrangementer er Distortion festivalen, der foregår i København, og som adskiller sig fra andre mere typiske festivaler og koncerter ved, at det foregår spredt ud over hele byen. Med sådan en manglende afgrænsning kan det være svært at sikre sig mod mulige angreb.

»Vi har i de sidste ni måneder arbejdet på en terrorberedskabsplan, der er større, end vi nogensinde har haft. Nu skal vi sikkert mødes med myndighederne og forhøre den igen. Vi har taget det alvorligt fra start. Det er en kæmpe sag og budgetpost for os. Det var det også før aftenens begivenheder i Manchester. Hvis politiet synes, at der skal strammes endnu mere op, så kan det godt være. Men vi føler, at vi ikke kan gøre meget mere end det, vi allerede har planlagt,« siger Thomas Fleurquin, der er leder af Distortion. **kast**

Gina var 15 år, da hun mødte Ariana Grande i 2015 og lagde et billede af mødet på Twitter. Og hun var lykkelig over at skulle se sit idol igen til koncerten i Manchester Arena. Nu er Gina død - offer for selvmords-terroristen. Avisen London Evening Standard udkom i går med Ginas foto fra 2015 på forsiden. Foto: London Evening Standard

i døgn drift, og i Storbritannien er der formentlig tusinder af den slags mistænkte. Så hvis ikke samfundet vil gøre sig selv til et Stasi-samfund, så er der ikke meget andet at gøre end at fortsætte det, man gør nu: at overvåge de mest oplagte terrorkandidater og håbe på det bedste.

»Og det er en kunst, ikke en videnskab at finde kandidaterne,« som John Schindler skriver.

Problemet er, at næsten alle de lavesthængende frugter i kampen mod terror er plukket - og der er på alle måder langt op til de næste. For eksempel: I Storbritannien taler politikere fra UKIP om at indføre nødretstilstand, så briterne uden dikkedarer kan sætte tusindvis af mulige islamister i fængsel. Andre steder i Europa vil man have samlet flygtninge og asylsøgere op og sende dem tilbage til bl.a. Libyen, og i USA kæmper præsident Trump stadig på at få gennemført sit - som han kalder det - »muslimske indrejseforbud«.

Forslagene er ikke umulige, men de er af den slags, som kræver en dyb demokratisk vejtrækning.

Derfor - i mangel af bedre eller bedre end mangel - ritualiserer vi reaktionen på et terrorangreb, og derfor sætter vi flag på Facebook, og almindelige mennesker i Manchester forvandler sig til omvandrende i knus og tilbud om overnatning. Og derfor virker det hele så klischefyldt, for klischeer er tryk, som redaktøren for Times Literary Supplement, Stig Abell, skrev:

»Sådan en bombe er ødelæggende på alle måder og ikke mindst, fordi den itriver det narrative, som vi bygger tilværelsen på,« f.eks. at vi er sikre i vores byer, og at børn er trygge, og at civilisationen altid vil vinde over barbari. »Når den slags tryghed kollapse, bliver vi bange, og så virker terrorismen.«

»Så hvordan skal vi svare? Ved at skabe tryghed,« skriver Abell og nævner værdien i - og i mere end én betydning - at blive krammet af likes og retweets, emojis, digte og billeder.

Det er med til at genskabe den tryghed, som bomben sønderrev, og det er med til at fortælle os, at »terroristerne i virkeligheden er få og ynkkelige i deres indflydelse«.